

Forfatter: Kierkegaard, Søren

Titel: Øieblikket Nr. 8

Citation: Kierkegaard, Søren: "Øieblikket Nr. 8", i Kierkegaard, Søren: *Søren Kierkegaards Skrifter, Bd. 13*, udg. af Niels Jørgen Cappelørn; Joakim Garff; Johnny Kondrup; Tonny Aagaard Olesen; Steen Tullberg, Søren Kierkegaard Forskningscenteret 2008 , s. 1. Onlineudgave fra Søren Kierkegaards Skrifter: <https://tekster.kb.dk/text/sks-oi8-txt-shoot-idd21c828d-946d-41fe-ac1a-4a060b8218b8.pdf> (tilgået 25. april 2024)

Anvendt udgave: Søren Kierkegaards Skrifter, Bd. 13

Ophavsret: Materialet er dedikeret til public domain. [Læs CC0-erklæringen](#)

Skjælv - thi Gud er det i een Forstand saa uendeligt let at narre!

Som der i Almindelighed tales, naar der tales om Sligt (men det gaaer vel snart reent af Brug at tale om at skjælv) vendes Sagen saaledes: skjælv; thi Gud er det umuligt at bedrage, han den Alvidende, den Allestedsnærværende. Og saaledes er det jo visseligen ogsaa. Imidlertid troer jeg, at man, ved bestandigt at vende Sagen paa den Maade, ikke opnaaer den tilsigtede Virkning.

Nei, skjælv - thi Gud er det i een Forstand saa uendelig let at narre! O, min Ven, han er noget saa uendelig Ophøiet, og Du derimod saa uendelig Intet i Forhold til ham, at et heelt Livs søvnløse Anstrengelse i Døds-Angest for at behage ham og for at agte paa hvert hans Vink dog er uendelig for Lidt til, fortjent, at kunne tiltrygle Dig blot et eneste Øieblik hans Opmærksomhed. Og Ham vil Du snyde: o, Menneske det er kun altfor let gjort! Derfor skjælv, det er, vaag, vaag! Han har en Straf, som han selv anseer for den frygteligste - han er jo ogsaa den Eneste, der har den sande Forestilling om det Uendelige han er! Denne Straf er: ikke at ville være, hvad han i een Forstand ifølge sin Ophøiethed ikke er, vidende om det Intet Du er. For en Almægtig maa det jo, hvis man kan tale saaledes, være den største Anstrengelse, at skulle see efter et Intet, være vidende om et Intet, bekymres om et Intet. Og saa vil dette Intet narre ham: o, Menneske, gys, det er saa uendelig let gjort.

Lad mig gjøre Dig denne Tanke tydelig. Tag en Borgermand - hvem maatte man sige, det vilde være denne Borgermand vanskeligst at narre? mon ikke just hans Ligemand? Thi denne hans Ligemand, ham beskjeftiger det, at passe paa, at han da ikke bliver narret, »jeg vil virkelig ikke taale, at han narrer mig« o. s. v. En meget fornem Mand vil det allerede falde Borgermanden lettere at narre, thi - det beskjeftiger ikke stort den meget fornemme Mand; Kongen endnu lettere, thi det beskjeftiger slet ikke hans Majestæt. Du misforstaae mig ikke, min Mening kan jo ikke være, at den meget fornemme Mand, at Kongen, hvis det kunde beskjeftige ham, ikke skulde kunne see, at den gode Borgermand narrer ham; men det beskjeftiger ham slet ikke med denne Borgermand. Husk paa Fortællingen om Fluen og Hjorten; Du erindrer, Fluen, som sad paa en af dens Takker, sagde til Hjorten »jeg er Dig dog ikke til Besvær?« »jeg vidste slet ikke Du var til«. Borgermandens Opgave maatte fornuftigviis være, ved sin Redelighed, ved sin Retsindighed, om muligt, at naae at beskjeftige Majestæten; derimod er det saa uendeligt dumt og aandløst, at ville narre Den, der er for ophøiet til at det kan beskjeftige ham - det er saa uendelig let gjort!

Og tænk nu paa, hvor uendelig ophøiet Gud er, og paa det Intet Du er - og skjælv saa ved Tanken om, hvor uendelig let det er for Dig at narre Gud! Du mener maaskee, fordi Du siger Du til ham, fordi Du kjender ham meget godt fra Barn af, og fordi Du er vant til letfærdigt at blande hans Navn ind i al anden Snak, at Gud er Din Kammerat, at Du forholder Dig til ham som den ene Øltapper til den anden, at han altsaa strax vil gjøre Anskrig, naar han mærker, at Du vil narre ham, forfalske hans Ord, lade som forstod Du det ikke o. D., og at naar han ikke gjør det, saa er det et Beviis for, at det er lykkedes Dig at narre ham. O, Menneske gys - det er lykkedes Dig!

Ja, i sin Ophøiethed vender Gud selv Forholdet saaledes, at det er saa let som vel muligt for et Menneske, hvis han vil det, at narre Gud. Han indretter det nemlig saaledes, at de Faa, han elsker og som elske ham, de maa lide forfærdeligt i denne Verden, saa da Enhver kan see, at de ere forladte af Gud; Bedragerne derimod gjøre glimrende Carriere, saa Enhver kan see, at Gud er med dem, hvad de selv mere og mere bestyrkes i.

Saa fornem er Gud; saa langt er han fra at gjøre det vanskelig, saa uendelig let er det at bedrage ham, han endog selv udsætter Præmie for den, der gjør det, belønner ham med alt Jordisk: o, Menneske skjælv!